Ч. 87. Середа 21 цьвітня (4 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

По першій битві.

Вже з вчерашних російских депеш можна було здогадувати ся що ліве крило російскої армії в Манджуриї, стояче над рікою Ялю, потерпіло якусь пораҗку. Однакож в виду тих вістий, що над згаданою рікою стояло 30.000 Росиян в дуже сильно укріплених позициях і що через ріку перейшло всего лиш 16.000 Японців, можна було гадати, що Росияни уступають ся більше з тактичних взглядів, щоби звабити Японців в глубину краю а відтак приперти їх зі всїх боків. Тепер однакож показує ся, що поражка Росиян над рікою Ялю була таки справдешна і то як на перший початок на суши навіть велика і зловіща. Японьске посольство у Віджу оголосило слідуючий урядовий звіт о неногдашній битві над рікою Ялю:

Досьвіта дня 1 мая заатакувала перша армія японьска неприятеля, котрий обсадив був Кюлїнчен і о 7-ій годині рано змусила неприятельску артилерию застановити огонь. Відтак розпочали всї японьскї дивизиї марш до атаку і о годині чверть на 9 ту до 9-тої опанували Кюлїнчен і лежачі на північ від тої місцевости вижини. Д. кратний атак Росиян відперто по завзятій борбі, при чім Японцї здобули 20 пушок з кіньми і возами та взяли до неволї около 20 офіцирів і богато підофіцирів. В битві брала участь з російскої сторони трета дивизия стрільців, другий полк шестої дивизиї і бриґада кавалериї ґенерала Мищенка з 40 пушками і 18 машиновими карабінами. Неприятель утїк в сторону, як Фенванчен.

Близші вісти о тій битві подають слїдуючі депеші: Бюро Райтера доносить з Токіо: По 5-дневній борбі, в котрій головна роля припала артилериї, виконала перша армія під проводом ґенер. Курокі перехід через ріку Ялю. Піхота, котра розвинула ся у фронтї довгім на чотири милї і з перешкодами машерувала наперед, виперла Росиян з Кюлїнчен і з висше положених позиций на правім березї ріки Іго. Японцї тодї обійшли ліве крило російских становищ і змусило російске войско опустити місце, котре они заняли, щоби здержати похід Японців. Теперішне становище Японців єсть дуже сильне і може Росиян змусити опустити збудовані в Антуні шанцї та иншї укріплені позициї в долинї над рікою (Що вже й стало ся. *Ред.)*. Ґенерал Курокі розпочав марш ві второк і заняв острови Курі, лежачі межи Кінтеіто а Віджу, при чім 25 вояків з японьскої ґвардиї було зранених. Росияни острілювали ві второк, середу і четвер японьскї войска, котрі переступили ріку і японьскї становища на полудневім березї. Курокі каже, що огонь неприятеля, хоч не робив шкоди, паралїжував плян атаку Японців.

В пятницю острілювали Росияни Віджу. Дванайцята дивизия, котра одержала приказ, щоби перша переходила через ріку, розпочала в пятницю випирати Росиян від ріки 8 миль понизше Віджу і з місцевости Суікохіна, котру вибрано за місце переходу через ріку. Японцї взяли ся ставити міст на чайках (понтоновий). Перехід через ріку зачав ся в суботу о 3 год. рано. О 6 год. вечером цїла дивизия заняла становища на правім березї, котрий вибрано до битви. В недїлю удержували Росияни цїлий день сильну канонаду. Японьскі страти з суботу виносять 2 убитих і 27 ранених, межи ними 5 офіцирів. Фльотилля, зложена з кількайцяти канонїрок, причалила до правого берега понизше Антуна, де стрітила ся з російским відділом піхоти і артилериї, котрий по завзятій борбі відперто. Міст понтоновий через Ялю повисше Віджу скінчено в суботу. Друга дивизия і ґвардиї почали зараз переходити через ріку і заняли місцевість Косан, положену на горбах напроти становища Росиян. Перехід війска тревав цїлу ніч.

В суботу вечером повідомив Курокі ґенеральний штаб телеграфічно, що має намір заатакувати Росиян досьвіта в недїлю. Курокі сконцентрував огонь своєї артилериї на російскі становища межи Кюлїнчен а Гушан. Ро-

---

Чотири днї.

(З російского — Всеволода Ґаршіна).

Пригадую собі, як ми бігли через ліс, як свистїли кулї, як відстрілені галузи падали на землю, як ми продирали ся крізь корчі тернини...

Вистріли ставали все частїйші. На краю ліса показало ся щось червоне, що виринало денеде поміж дерева. Сидоров, малий вояк з першої компаниї („як він дістав ся до нашого ряду?“ прийшло менї на думку), осунув ся нагло на землю і глянув на мене великими, валяканими очима. З его рота текла кров...

Так, пригадую собі то добре. Пригадую собі також, як майже на краю ліса я узрів — его. Був се великий, кремезний Турок, але я біг напротив него, хоч сам був слабий та худий. Щось гукнуло, що видавало ся менї незвичайно великим, перелетїло попри мене і почало шуміти в моїх ухах.

„Він вистрілив на мене“, майнуло менї крізь думку. Але він опер ся із страшним криком плечима о густий корч тернини. Міг сховати ся поза корчем, але з жаху не думав нї про що і залїз між колюче галузє. Одним ударом я вибив єму карабін з руки, другим штовхнув кудись своїм баґнетом... Роздало ся щось немов рев або зойк. Відтак я побіг дальше. Наші кричали „гурра!“ падали, падали, стріляли. Пригадую собі, як я, виступаючи вже з ліса, на прогалинї вистрілив кілька разів. Оклики „гурра“ роздались нараз сильнїйше і ми всї разом бігли наперед. То значить, не ми, але наші, бо я лишив ся на місци.

Се мене здивувало. Та ще більше здивувало мене, що всьо нараз щезло; всї крики і вистріли замовкли. Я не чув нїчого і бачив лише щось синє; імовірно небо. Відтак і оно щезло. —

Ще нїколи не находив ся я в такім дивнім положеню. Лежу, о скілько менї, здасть ся, на череві і бачу перед собою лиш малий шмат землї. Кілька стебелин трави, мурашка, що лїзе на одній з них головою на діл, кілька кусників торічної трави — ось цїлий мій сьвіт. А сьвіт сей оглядаю одним лише оком, бо друге закрите чимсь твердим, імовірно галузею, на котрій опирає ся моя голова. Менї страшенно не вигідно, я рад обернути ся і зовсім не розумію, чому не годен сего вчинити.

Так минає час. Чую чиркіт пільних цьвіркунів, бренькіт пчіл. Впрочім нїчо. Вкінци добуваю всїх сил, увільняю праву руку і спершись раменами на землю, хочу станути на коліна.

Щось остре пронизує мене блискавкою від колін до грудий та голови, і я паду знов на землю. І знов темрява, знов нїчо. — — — — — — — — — — — — —

Буджу ся. Чому я бачу зьвізди, що на темно-голубім болгарскім небі сьвітять так ярко? Чи я не в шатрі? Пощо я з него виліз? Повертаюсь на бік і чую страшний біль в ногах.

Так, мене зранили на війнї... Небезпечно, чи нї? Доторкуюсь ніг, там, де мене болять. Права, ба й ліва вкрита застиглою кровію. Коли доторкуюсь руками, болять ще більше. Біль подібний до болю зубів: триває без перерви, рве душу. В ухах шумить, голова тяжка.

Отже я ранений в обі ноги... Що се значить? Чомуж мене не забрали? Не вже побили нас Турки? Починаю нагадувати собі то, що коло мене діяло ся, спершу неясно, відтак докладнїйше, і приходжу до висновку, що нас зовсім не побідили. Бо я упав (сего впрочім не можу собі пригадати; але тямлю, як ми всї бігли наперед, однак я не міг бічи, тілько перед моїми очима лишило ся щось ніби синє) — а іменно серед прогалини на горбку. На той горбок мав дістати ся наш малий командант з батальоном.

— Хлопцї, мусимо там бути! — крикнув. І ми там були; отже нас не побили... Але чому мене наші не забрали? Тут, на прогалинї, вільне місце, все видко...

Я лежу тут певно не сам один. Стріляли так часто. Мушу обернути голову і поглянути.

Тепер вже лекше менї се удає ся, бо тодї ще, коли я прочуняв і побачив стебло, а на нїм мурашку, що злазила головою на діл, тодї пробуючи усїсти, упав я не в давнім положеню, але обернув ся на плечі. Тому то й бачив я ті зьвізди.

Підводжу ся і пробую сїдати. Се приходить тяжко, коли обі ноги розбиті. Кілька раз вже трачу надію, але вкінци таки сїдаю, а очи заходять слезами від болю.

сияни відповіли зі всіх пушок. О 7 мій годині рано змушено батериї в Гушані до мовчаня. О пів до 9-тої год. казав Курокі на цілій лінії рушити наперед. Японьска піхота пустилась бігцем і перейшла через ріку Їго, бродячи по груди у воді. Відтак розпочав ся приступ на горби. Межи 3 а 5 год. пополудни Росиян виперто з горбів аж поза рівнину, що тягне ся дальше.

З росийскої сторони наспіли поки що лиш уривані вісти, з котрих трудно вробити собі образ цілости, але взагалі они годять ся з вістями зі сторони японьскої. З них показують ся дві головні річи: перше, що Японці переходили, або бодай маскували перехід через ріку Ялю в ріжних сторонах, а відтак, що Росияни фактично уступили ся зі своїх позиций. Росийскі справоздання роблять таке враженє, як би або Японці наперли Росиян з великою силою і ті були змушені мимо свого великого числа і сильних позиций уступати ся в глубину краю, або як коли-б число Росиян і сила їх укріплень не були так великі, як то загально говорено і они нїби з легким серцем уступали ся ворогови. Як би не вість з японьскої сторони о забраню 20 пушок з кіньми і возами, та о забраню в неволю богато росийских офіцирів, що характеризує поражку, могло би здавати ся, що Росияни умисно уступають ся, щоби звабити Японців в глубину краю. Депеша росийскої аґенциї телеґрафічної доносить:

Дня 30 цьвітня зачали Японці стріляти з 25 польних пушок і 14 тяжких 120-міліметрових на росийскі позициї коло Кюлїнчен і дали 2000 вистрілів на наших 8 пушок. (Дивна річ, що підчас битви мав хтось тілько часу і спокою, що міг числити, кілько разів неприятель стрілив. *Ред.* . Огонь тревав до 5 год. по полудни. Наші пушки не потерпіли нічого, лиш один віз на муніцию ушкоджений. Підчас огню артилериї перейшли Японці у великій силі коло Сіндяґу через ріку і заатакували відділ полковника Соомара, котрий складав ся з баталіона 22 полку і 2 пушок а займав становища на вижині Косану. В виду переваги неприятеля, уступив ся полковник Соомар взад до села Йотелїнца.

Новинки.

Львів дня 3-го мая 1904.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував в римо-кат. капітулї митрополичій у Львові кустоша капітули дра Руд. Левицкого деканом капітули, схолястика капітули о. дра Жигм. Ленкевича кустошем і тит. архієпископа і ґенерального вікария римо-кат. львівскої архієпархії крилошанина о. дра Йосифа Вебера схолястиком капітули.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав радникам висшого суду краевого у Львові Едв. Трусевичеви і Конст. Вечержикови титул і характер радників Двора з увільненем від такси.

— **Поміч для погорільців.** Ц. к. Намістництво уділило для погорільців Скалату запомогу в квоті 600 К, а для погорільців громади Сороки, коломийского повіта 500 К.

— **За рабунок** арештувано вчера у Львові помічника мулярского Ів. Реґера, котрий вирвав служници Йос. Крупі на улици мошонку з грішми з кишенї, а коли служниця хотїла боронити своєї власности, безличний опришок загрозив їй побитем

— **Чорна віспа.** З Гановеру доносять, що минувшої пятниці привезено до тамошного шпиталю 2 робітниці родом з Галичини, котрі від кількох днів працювали в шпараґових плянтациях в Клефельдї. Лікарі розпізнали у одної з них чорну віспу. Видано відповідні зарядження, аби не допустити до розширеня заразн.

— **Величезне обманьство.** В Берлинї викликала великий розголос вість, що великий промисловець, радник торговельний Ріпперт утік, підробивши фальшивих векслів на 9 мілїонів марок.

— **Анархіст злодій.** З Парижа доносять, що в ночи з пятниці на суботу зловили дозорці в палатї штуки чоловіка, котрий крав з шафи дорогоцінні предмети. При арештованю ставив злодїй сильний опір. На поліциї зізнав, що називає ся Марк Рішарді і що під назвищем Марка Стефана написав кілька книжок анархістичного змісту.

— **Огні.** В Пониковици, брідского повіта, згоріло онодги 10 господарств. — В Настасові коло Тернополя знищив огонь 40 будинків. — В Залїсю, чортківского повіта, згоріло дня 26 м. м. 37 селяньских загород.

— **Зьвірске убийство.** З Камінки струмилової пишуть: На днях плили за Камінкою на Бузї дараби і случайно вода занесла їх на мілину. Тут зачіпили о щось твердого в піску, і показало ся, що то було тїло чоловіка. Коли его витягнули, пізнали, що то жінка Нїмця з нїмецких Ланів Якобього Йосифа, яка ще в люгім десь „пропала“. Привезений муж пізнав в тїлї, що почало розкладати ся, свою жінку. Відтак через слїдство показало ся, що він сам еї убив, а відтак закинувши катанку чи спідницю на голову, вкинув еї до Буга. Тїло вода занесла на мілину і замулила. Обдукция судова знайшла на тїлї знаки від ударів і то чи не від сокири Причиною замордованя жінки мало бути підозрінє, що жінка веде житє неморальне.

— **Успіхи української артистки.** В петербурскім театрі „Неметтї“ дає від довшого часу представленя українська трупа під управою Кропивницкого. В склад сеї трупи входить між иншими звістна артистка Мария Заньковецка. Дня 22 м. м. відбув ся еї бенефіс, на котрий вибрано драму Мирного „Лимерівну“. Овациї, якими принято сего вечера п. Заньковецку, сьвідчать з одної сторони про незвичайну симпатию української артистки серед петербурскої публики, а рівночасно про еї великий сценїчний талан, перед котрим хилять чоло критики тамошних ґазет. Ось що пр. пишуть в дневнику „Новости“: „Публика привитала появу п. Заньковецкої на сценї бурливими, довго неумовкаючими оплесками. То не був звичайний привіт бенефициянтці, довг вічливости, але дїйстно, вибух безпосередних почувань. Зворушена артистка розклонювалась мовчки, не будучи в силї вимовити кілька слів. В антрактах подали їй богато цьвітів і дарунків. Але головна почесть припала їй після четвертого акту. Єї земляки, живучі в Петербурзї Українцї, подали їй адресу, в котрій висказали свої горячі почуваня до неї та оцінили еї сценїчну дїяльність. Адресу, вистилїзовану по українськи, вичитав на сценї студент, і артистка була так сильно нею зворушена, що із слезами в очах обняла четця. Текст адреси подали „Новости“ в українськім оригіналї.

† **Помер** Ярослав Рошкевич, комісар поліциї в Бродах, дня 26 цьвітня в 46-ім роцї житя.

Над мною — шмат темно-голубого неба, на котрім сьвітить одна велика і кілька малих зьвізд, довкола мене — щось темне, високе. Се корчі. Я лежу в корчах. Мене не знайшли....

Чую, як на моїй голові їжить ся волосе.

Ну, але як я дістав ся між корчі, коли мене пострілили на прогалині? Мабуть я ранений, не тямлючись з болю, сам заволік ся сюди. Дивно лише, що я тепер не можу ворухнути ся а тоді здобув ся на се, що заліз аж між ті корчі. Або може тоді я мав лише одну рану, а друга куля простягнула мене аж тут....

Докола мене мигають блїдорожеві пятна. Велика зьвізда зблїдла, малі щезли. Се місяць сходить. Як гарно десь тепер дома!...

Якийсь невиразний, дивний гомін доходить до мене.... Немов хтось стогне. Так, се людскі стони! Отже лежить коло мене хтось так само забутий, з потороценими ногами або з кулею в тїлї? Нї, стони такі близькі, а коло мене не лежить чейже нїхто. ..

Боже, таж то — я сам! Легкий болїсний стогін, не вже справдї болить мене так дуже? Мабуть. Я лиш не розумію сего болю, бо в моїй голові мрака, олово. От лїпше положити ся і заснути, так спати, спати.... Та чи пробуджу ся коли? Все одно.

В хвили, коли я пробую назад положити ся, широка блїда смуга місячного сяєва паде на місце, де я лежу, і я бачу, яких пять кроків від мене, щось темне, велике. Денеде видко на нїм відблиск сьвітла. То ґузики або оруже. Певно якийсь ранений або труп.

Все одно, я кладу ся.... Нї, се не може бути! Наші не відійшли. Они тут; они прогнали Турків і лишили ся на тім становищи. То чомуж не чути нї голосів, нї тріскоту огнів при шатрах? Але я не чую нїчого з обезсиленя. Они певно тут.

— Ратуйте! Ратуйте!

Дикий, божевільний, хрипкий зойк вириває ся з моєї груди і не дістає нїякої відповіди. Зойк розійшов ся в нічнім воздусї. Впрочім всюди тишина. Лише пільні цьвіркуни чиркають як перед тим без впину. Місяць споглядає своїм круглим обличем милосерно на мене.

Як би він був раненим, певно відозвав би ся на такий крик. То труп.... Один з наших чи Турок? Ах, Боже, чиж то не все одно!

І сон примикає мої розогнені очи —

Лежу з закритими очима, хотяй вже давно не сплю. Не маю охоти отвирати очий, бо чую крізь заплющені повіки сонїшне сьвітло: коли отворю, будуть боліти.... А потім, оно лїпше не рухати ся.. .

Вчера (здаєть ся, що вчера?) мене ранено. Минув день, скінчилась ніч, а мине їх ще чимало, і я умру. Все одно. Лїпше не рухати ся. Нехай тїло лежить неподвижно....

Якби то було добре спинити також працю мозку! Але еї не спинить нїчо. Думки, спомини таснуть ся до голови. Впрочім всьо довго вже не потягне, вскорі буде конець. Лише в часописях полишить ся кілька стрічок, що наші страти незначні: тілько а тілько ранених; убитий Іванов. Де там, навіть назвища не згадають. Скажуть зовсїм просто: убитий один! Звичайний рядовий, як той пес. ..

Цїлий образ виринає ярко в моїх споминах. Було се давно; впрочім все, цїле моє житє, коли я не лежав ще тут з потороценими ногами, таке давнє.... Я йшов улицею; юрба людий заступила менї дорогу. Юрба стояла і глядїла на щось біле, кроваве, що жалісно стогнало. То був малий, гарний песик; трамваєвий віз его переїхав. Песик конав, як я тепер. Якийсь каменичний сторож розігнав юрбу, взяв зьвіря за карк і поніс. Люди розійшли ся.

Чи хто мене возьме? Нї, остань і конай! А яке гарне житє... Але того дня (коли стало ся нещастє з песиком) я був щасливий. Тодї я ходив немов на крилах, і до сего була причина....

Ах, не мучте мене, спомини, дайте менї спокій! Минуле щастє, теперішне страждане.... Коби на самім болю скінчило ся, а то виступають ще спомини. Туго, туго! Ти стократь болїснїйша як всї рани.

Тимчасом стає горячо, сонце жарить. Отвираю очи і бачу ті самі корчі, то саме небо, лише при дневнім сьвітлї. А ось і мій сусїд. Так, се Турок. Який він величезний! Пізнаю его: се той сам....

Перед мною лежить убитий мною чоловік. Длячого я его убив?

Він лежить тут мертвий, скровавлений. Чого судьба змала его сюди? Хто він? Може він має, так як я, стару матїр? Вечером буде она сидїти на порозї бідної хатини і виглядати на північ; не приходить еї дорогий син, еї робітник і кормитель?...

А я? Я також... Я рад би навіть з ним проміняти ся. Який він щасливий, нїчого не чує, не терпить болю анї від ран, анї сьмертельної туги, анї спраги. Баґнет пробив єму саме серце.... На униформі є велика чорна дїра; довкола неї кров. Се я учинив.

Я не хотїв того. Я не хотів зробити нїкому лиха, коли вибирав ся на війну. На думку не прийшло менї, що буду мусів убивати людий. Я уявляв собі, лише, як буду наставляти груди протав куль. І я пішов та наставляв.... Ну, а що потім? О, дурень з мене, ду-

— **Заряд почт** німецкого пісарства подає до відомости, що надавцї посилок в Австриї не адресують їх належито, бо або не означують належито місця призначеня або уживають вінет невідповідно прикріплених, або уживані до адресів хоруговки суть часто зі слабого паперу і в наслідок того при значнім обороті посилок на дальших просторах відпадають, через що таких посилок не можна доручити.

— **З товариства „Просьвіта“.** Ц. к. Рада шкільна краєва рескриптом з дня 7 цьвітня 1904 ч. 12.466 поручила отсі книжки видана товариства „Просьвіта“ у Львові до бібліотек молодіжи шкіл народних і виділових і для молодіжи доповняючих курсів рільничих: 1. „Спартак, провірник римских ґлядіяторів“ історична повість, ціна 50 сот., 2. „Гетманьскі свати“, історичне оповідане, ціна 30 сот., 3. „На послухане до Відня“, ціна 50 сот., 4. „Оферма“ оповідане з житя військового, ціна 20 сотиків, 5. „Від чого вмерла Мелася?“, оповідане про дифтерию, ціна 20 сотиків, 6. „В глухім куті“, оповідане, ціна 20 сот., 7. „Про лучбу ґрунтів або комасацию“, ціна 60 сот., 8. „Сотні роковини народного письменства Руси-України“, ціна 32 сот., 9. „Цікаві розмови про держави і народи Европи“, ціна 40 сот., 10. „Батько Петро і его дїти“, оповідане, ціна 40 сот., 11. „Дещо про молоко“, ціна 20 сот., 12. „Фармазони і поезиї Ярия Федьковича“, ціна 40 сот., 13. „Арагам Лїнкольн“, оповідане, ціна 30 сот., 14. „Горить“, оповідане, ціна 40 сот., 15. „Як чоловік боре ся з природою“, ціна 70 сот., 16. „Під морскими хвилями“, оповідане, ціна 20 сот., 17. „Кілька рад і пересторог для хліборобів, годуючих худобу“, ціна 25 сот., 18. „Про обірник і иньші навози, важні для селяньского господарства“, ціна 40 сот.

— **З перемискої епархії.** Новопоставлені презвитери одержали отсї сотрудництва: Кароль Круль в Бориславі, Павло Кякта в Розджалові, Іван Грабець в Гїчи, Евген Хиляк в Желдци, Йосиф Горницкий в Поздячи, Волод. Дуб в Сяноцї. — Завідательства одержали оо.: Филип Бойко в Березцї дек. балигородского, Лаврентий Левицкий в Токарнї дек. сяніцкого, Евген Сембратович в Яворках дек. мушиньского, Филярет Ортиньский в Топільници дек. старосамбірского. — Сотрудництво в Торках дек. сокальского одержав Дмитро Михальчук. — Відзнаки крилошаньскі одержали: Михайло Гандяк парох в Березцї, Григорий Пержило парох в Кіньскім. — Орд. шкільним комісарем для шкіл народних іменований о. Володимир Левицкий завідатель декана жукотиньского і парох в Грозьовій. — — Відпустку для поратованя здоровля одержав: Алекс. Паславский на 4 тиждні, Іван Кобрин на 6 тижднів, Теофіль Лятошиньский на 6 тижднів, Іван Станчак на 8 тижднів, Ниль Ломницкий на 6 тижднів, Волод. Хомицкий на 4 тиждні, Едвард Хлопецкий на 6 тижднів. — Правительство продовжило дотацию з фонду рел. на дальший оден рік для управляючого сотрудника в Чарній.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 3 мая. Дословне читанє внесень та інтерпеляций в палатї послів, відбувало ся вчера до 5 год. по полудни а опісля відбув ся вибір депутацыї квотової, до котрої увійшли між иньшими пп. Аполїн. Яворский і Давид Абрагамович.

Штрасбург 3 мая. В ночи дало ся чути досить сильне землетрясене.

Білград 3 мая. Король приняв вчера російского посла Ґубастова на приватній авдиенциї.

Тієнцин 3 мая. Російскі інжинїри будують шанцї над рікою Ляо на 3 милї від Сінмінтін

Париж 3 мая. Вчера відбували ся на провінциї вибори до рад громадских. З 360 рад громадских перейшли правительственні кандидати в 201 радах.

Токіо 3 мая. Адмірал Камімура, комендант японьскої ескадри, оперуючої против Владивостока доносить з Ґензану, що дуже густа мрака змусила его два рази до залишеня атаку на Владивосток. В той спосіб удало ся російскій фльотї два рази уйти борби. Коли перший раз вирушив на північ, був близько російскої фльоти, котра виїхала до Ґензана. Ескадри однак взаїмно себе не виділи. Коли видів, що японьский корабель Кішумару не приїзджає, поплив на північ і вислав три лоди для відшуканя парохода. Японьский кружляк знайшов на побережах кілька російских мін, котрі зробив нешкідливими. Від четверга мрака триває дальше і робить атак на Владивосток неможливим.

Токіо 3 мая. Бюро Райтера доносить: Дня 1 мая рано взяли Японцї і обсадили горби лежачі на полудневім березї ріки Їго межи Йошіко а Кюлїнчен. Росияни уставили ся другий раз на горбі на північний всхід від Кюлїнчен і ставили опір. Японцї виступили против них трома дорогами і обсадили лінїю межи Антуном а Люшікарі. Цісарска ґвардия обійшла Росиян з трох сторін і здобула російскі позициї около 8 год. по дуже завзятій борбі, котру треба було вести з кождим вояком окремо. В руки Японців дістало ся при тім 20 пушок з муницию і велике число вояків. Росияни уступили ся в сторону як Фенванчен.

рейь! Та сей нещасливий фелляг (має на собі египетский уніформ) далеко менше винуватий. Заким посадили їх на корабель, як оселедців в бочку, і відставили їх до Царгороду, він з роду не чув про Росию або Болгарию. Веліли ему йти і він ішов. Як би не пішов, були-б попросили букама або якийсь паша був би впакував ему кульку в лоб. І так відбув він довгий, тяжкий похід з Царгороду до Рущука. Ми напали на них, они боронили ся. Але коли він зміркував, що ми тих страшних людий, его патентованої рушниці системи Пібодія і Мартінія не боїмо ся і все дальше ступаємо наперед, тодї настрашив ся. Колиж він хотїв відійти, прискочив малий чоловічок, котрого він одним ударом своєї чорної руки убив би на смерть, і прошив ему баґнетом серце.

Чим він завинив?

А чим завинив я, хотяй я его убив? Чим завинив я? Длячого мучить мене спрага? Спрага! Хто знає значінє сего слова? Навіть коли ми машерували через Румунію і при страшній спецї 40 степенів відбували по 50 верст денно, навіть тодї не відчував я сего, що тепер відчуваю. Ах, коби раз хто надійшов!

Мій Боже! В тій величезній фляшцї він має певно воду! Але як менї до него дістати ся? Кілько се буде мене стояти! Все одно, піду до него.

Повзаю. Мої ноги стають колодами, знесилені руки ледви двигають наперед неподвижне тїло. До трупа не більше як два сяжнї, але для мене се дуже богато, кількадесять верст. А проте я мушу повзти. В горлї пече мене і палить огнем. Без води навіть умирає ся скорше. А прецінь, може....

І я тягну ся. Ноги звисають на землю неподвижно і всяке ворухненє спричиняє нестерпний біль. Кричу, стогну, але повзаю наперед. Вкінци ось і він. Ось і его фляшка... має воду та ще кілько! Здаєсь, більше як половина фляшки. О, води буду мати довго... аж до смерти!

Ти спасла мене, моя жертво. Спершись на лікти, починаю відвязувати фляшку і нагло втерявши рівновагу, паду лицем на груди своєї жертви. Сильною вонею трупа заносить вже від неї. —

Я напив ся. Вода була тепла, але не зіпсута, до того у великій скількости. Буду міг ще кілька днів жити. Пригадую собі, в „Психольоґії щоденного житя“ сказано, що чоловік о водї може видержати більше як тиждень. Так, розказана там істория самоубийника, що відобрав собі житє через замірене голодом. Жив дуже довго, бо пив.

Ну, а що потім! Коли й проживу ще пять, шість днів, то в якій цїли? Наші пішли дальше, Болгари розбігли ся на чотири вітри. Дороги близько нема. Все одно — умирати. Лише замість тридневної аґонії я приготовлю собі цїлотиждневу. Чи не лїпше покінчити сейчас? Коло мого сусїда лежить карабін, знаменитий анґлійский виріб. Потребую простягнути лише руку, відтак — хвилька і по всім. Патронів лежить кругом доволї. Не мав часу всїх вистріляти. Отже чи робити менї конець чи — ждати? На що? На спасенє? На смерть? Ждати, аж прийдуть Турки і злуплять з моїх поранених ніг шкіру? Лїпше вже самому....

Ні, годї тратити голову; буду борота ся до кінця, доки стане послїдних сил. Коли мене знайдуть, тодї я спасен. Може кости ненарушені, може вилїчать мене? Побачу вітчину, дорогу неньку, Машу....

(Конець буде).

НАДІСЛАНЕ.

В сім тиждни

можна оглядати

Є Г И П Т

в Хромофотоскопі

ПАСАЖ МИКОЛЯША.

— Вступ 20 с. —

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза виробляє? — Ріжні плуги і січкарнї, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати, з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: йди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня є й до нинї: Іван Плейза пе в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш его поспитає; він на складї усе має, цїнник даром посилає. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиєю.

ФІСГАРМОНІЯ

в формі пянїна в добрім станї набути можна за 160 К.

Галя авкцийна в пасажи Міколяша

Мід десеровий курацийний

з власної пасіки, розсилаю в міцних коробках 5 клґ. лиш **6 кор.** франко. **КОРІНЕВИЧ** ем. учит. Іванчани.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу

против огневих шкід

в одипокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Дністер“

ТОВАРИСТВО ДНЇСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Зворотк виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди ліквідує ДНЇСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНЇСТЕР відшкодованя на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНЇСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цінних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНЇСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНЇСТЕР удїляє аґенциї господарям, де еще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНЇСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНЇСТЕР на рускі добродійні цїли; тому на житє обезпечайте ся тільки через ДНЇСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“

у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

ПОЛІСИ „ДНЇСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччїого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).